

Sygn. akt VI U 1920/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Milczarek

Protokolant – st. sekr. sądowy Sylwia Sawicka

po rozpoznaniu w dniu 9 kwietnia 2019 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: J. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 9 sierpnia 2018 r., znak: (...)

w sprawie: J. S.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o składki

1) oddała odwołanie,

2) zasądza od odwołującej na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt VI U 1920/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 sierpnia 2018 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. stwierdził, że J. S. jest dłużnikiem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Zadłużenie wraz z należnymi odsetkami za zwłokę naliczonymi na dzień wydania decyzji wyniosło łącznie 52 280,82 zł.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła J. S. zarzucając decyzji obrazę przepisów prawa materialnego, tj. ustawy o redukcji niektórych obowiązków obywateli i przedsiębiorców w związku z przepisami ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że istnieje zadłużenie w kwocie 52 280,82 zł za okres od października 2011 roku do października 2012 roku, w sytuacji gdy należności dotyczące powyższego okresu są w całości przedawnione z uwagi na upływ czasu, tj. ponad 5-letniego okresu liczonego od 1 stycznia 2012 roku oraz obrazę przepisów prawa tj. art. 46 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez uznanie, że J.

A. – S. jest zobowiązana do zapłaty w całości powyższej kwoty,

a wydana w sprawie decyzja może być tytułem wykonawczym, w sytuacji gdy powyższa kwota nie może być przymusowo dochodzona z uwagi na podniesiony zarzut przedawnienia, brak podstaw jej przymusowego ściągnięcia. Z ostrożności procesowej podniesiono zarzut nieprawidłowego obliczenia dochodzonej kwoty, zawyżenia należności, brak wskazania podstawy prawnej i metodologii obliczenia kwoty zaległości, co mogło mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia. Ubezpieczona wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez uznanie, że nie jest dłużnikiem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy organowi rentowemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniosł o jego oddalenie i podtrzymał stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił, co następuje:

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. skierował do J. S. prowadzącej działalność gospodarczą upomnienia, w których wezwał do uregulowania należności z tytułu składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, składek na ubezpieczenie zdrowotne, składek na ubezpieczenia społeczne za okres od września 2011 roku do listopada 2011 roku oraz za styczeń 2012 roku wraz z kosztami upomnienia, a także z tytułu składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, składek na ubezpieczenie zdrowotne, składek na ubezpieczenia społeczne za okres od lutego do kwietnia 2012 roku wraz z kosztami upomnienia. Powyższe upomnienia zostały odebrane przez M. A. (matkę J. S.) w dniu 22 czerwca 2012 roku. Organ rentowy wystawił tytuły wykonawcze w dniu 14 sierpnia 2012 roku. Tego samego dnia, organ rentowy skierował do banku zawiadomienia dotyczące wystawienia tytułów wykonawczych. Tytuły wykonawcze zostały doręczone J. S. w dniu 20 sierpnia 2012 roku.

Kolejne upomnienia wzywające do uregulowania należności z tytułu składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, składek na ubezpieczenie zdrowotne, składek na ubezpieczenia społeczne dotyczyły okresu od maja do czerwca 2012 roku wraz z kosztami upomnienia i zostały doręczone J. S. w dniu 20 sierpnia 2012 roku. Organ rentowy wystawił tytuły wykonawcze 4 października 2012 roku. Tego samego dnia, organ rentowy skierował do banku zawiadomienia dotyczące wystawienia tytułów wykonawczych. Tytuły wykonawcze zostały doręczone W. A. (1) (ojcu J. A. – S.) w dniu 10 października 2012 roku.

Następne upomnienia wzywające do uregulowania należności z tytułu składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, składek na ubezpieczenie zdrowotne, składek na ubezpieczenia społeczne dotyczyły okresu od lipca do sierpnia 2012 roku wraz z kosztami upomnienia i zostały doręczone M. A. w dniu

8 października 2012 roku. Organ rentowy wystawił tytuły wykonawcze 25 października 2012 roku. Tego samego dnia, organ rentowy skierował do banku zawiadomienia dotyczące wystawienia tytułów wykonawczych. Tytuły wykonawcze zostały doręczone J. A. – S. w dniu 5 listopada 2012 roku.

Organ rentowy skierował dalsze upomnienia wzywające do uregulowania należności z tytułu składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, składek na ubezpieczenie zdrowotne, składek na ubezpieczenia społeczne za wrzesień 2012 roku wraz z kosztami upomnienia. Upomnienia zostały doręczone J. A. – S. w dniu 29 października 2012 roku. Tytuły wykonawcze zostały wystawione przez organ rentowy 14 listopada 2012 roku. Tego samego dnia, organ rentowy skierował do banku zawiadomienia dotyczące wystawienia tytułów wykonawczych. Tytuły wykonawcze zostały doręczone M. A. 22 listopada 2012 roku.

Kolejne upomnienia wzywające do uregulowania należności z tytułu składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, składek na ubezpieczenie zdrowotne, składek na ubezpieczenia społeczne dotyczyły października 2012 roku wraz z kosztami upomnienia i zostały doręczone J. A. - S. w dniu 9

stycznia 2013 roku. Organ rentowy wystawił tytuły wykonawcze 17 stycznia 2013 roku. Tego samego dnia, organ rentowy skierował do banku zawiadomienia dotyczące wystawienia tytułów wykonawczych. Tytuły wykonawcze zostały doręczone W. A. (1) w dniu 23 stycznia 2013 roku.

Postanowieniem z dnia 31 października 2018 roku Dyrektor Oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w B. Inspektorat w I. działając jako organ egzekucyjny zawiesił postępowanie egzekucyjne prowadzone na podstawie wyżej wskazanych tytułów wykonawczych.

Dowód: akta organu rentowego – upomnienia datowane na dzień 15.06.2012 roku k. 1-6 wraz z potwierdzeniem odbioru k. 7; tytuły wykonawcze k. 8-19, zawiadomienia wraz z potwierdzeniem odbioru k. 20-27; upomnienia datowane na dzień 14.08.2012 roku k. 28-30 wraz z potwierdzeniem odbioru k. 31, tytuły wykonawcze k. 32-36, zawiadomienia wraz z potwierdzeniem odbioru k. 37-41, upomnienia datowane na dzień 4.10.2012 roku. 42-44 wraz z potwierdzeniem odbioru k. 45, tytuły wykonawcze k. 46-51, zawiadomienia wraz z potwierdzeniem odbioru k. 52-56, upomnienia datowane na dzień 25.10.2012 roku k. 57-59 wraz z potwierdzeniem odbioru k. 60, tytuły wykonawcze k. 61-66, zawiadomienia wraz z potwierdzeniem odbioru k. 67-71, upomnienia datowane na dzień 4.01.2013 roku k. 72-74 wraz z potwierdzeniem odbioru k. 75, tytuły wykonawcze k. 76-81, zawiadomienia wraz z potwierdzeniem odbioru k. 82-86, postanowienie o zawieszeniu postępowania egzekucyjnego k. 97.

Od 2 czerwca 2012 roku J. S. wraz z mężem, dzieckiem (syn urodzony w (...)r., początek ciąży (...) r.) oraz rodzicami J. A. – S. (M. i W. A. (1)) mieszkają w I. przy ul. (...) w domu jednorodzinnym. W domu mieszka także siostra J. A. – S. – I. G. wraz

z mężem i córką. Powyższy adres figuruje także na zgłoszeniu działalności gospodarczej oraz zgłoszeniu skierowanym do ZUS-u. J. S. prowadziła działalność gospodarczą od 2011 roku do 2015 roku. Przedmiotem tej działalności było budownictwo ogólne. J. S. zatrudniała od 1 do 20 pracowników. Kontaktem z Urzędem Skarbowym i ZUS-em J. A. – S. zajmowała się sama. Czasami korespondencja związana z prowadzeniem działalności była odbierana przez ojca J. A. – S.. J. S. nie zareagowała na upomnienia organu rentowego, których odbiór osobiście potwierdziła z uwagi na brak środków na pokrycie tych długów.

Dowód: akta sądowe – zeznania świadka M. S. zapis AV na płycie CD k. 62, zeznania strony J. A. – S. zapis AV na płycie CD k. 97, zeznania świadka W. A. (1) zapis AV na płycie CD k. 116.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, których autentyczność nie była kwestionowana przez strony oraz częściowo na podstawie zeznań świadków W. A. (1) i M. S. oraz częściowo na podstawie zeznań strony J. S.. Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka M. S. (męża J. A. – S.) w zakresie, w jakim dotyczyły stwierdzenia, że problemy z zaległościami ujawniły się dopiero w 2018 roku oraz że przeciwko żonie we wcześniejszych latach nie toczyły się żadne postępowania dotyczące zaległości składkowych. Jak wynika z całości zeznań świadka, świadek nigdy nie odbierał żadnej korespondencji skierowanej do

J. A. – S., nie został także poinformowany przez pozostałych domowników o tym, że jest taka korespondencja. Wiedza świadka na temat zaległości była znikoma stąd też twierdzenia świadka o tym, iż wcześniej nie toczyły się żadne postępowania i problemy z zaległościami ujawniły się dopiero w 2018 roku nie są odzwierciedleniem rzeczywistości, a jedynie konsekwencją niewiedzy świadka o tych okolicznościach. Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka W. A. (1) (ojca J. A. – S.)

w zakresie, w jakim te zeznania dotyczyły kwestii przekazywania korespondencji córce. W pierwszej kolejności należy wskazać, iż jak wynika

z zeznań J. A. – S. sama zajmowała się kontaktem z Urzędem Skarbowym i Zakładem Ubezpieczeń Społecznych. W związku z tym, nie sposób uznać, że część korespondencji ojciec przekazywał, a części nie, skoro wiedział, że córka sama zajmuje się sprawami urzędowymi. Nie sposób także uznać, że W. A. nie zdawał sobie sprawy z ewentualnych konsekwencji swoich działań, biorąc pod uwagę, że jest doświadczonym, dojrzałym człowiekiem, a ponadto sam prowadził działalność gospodarczą przez 16 lat. Sąd nie uznał za wiarygodne podane przez świadka przyczyny takiego działania – świadek początkowo wskazał, że przyczyną była operacja wnuka (syna J. A. – S.). W tym miejscu należy

wskazać, że wnuk urodził się w (...)roku, a operację miał dwa miesiące później, podczas gdy ostatnia korespondencja organu rentowego związana

z przedmiotem sprawy została doręczona 23 stycznia 2013 roku. Twierdzenia świadka są sprzeczne z twierdzeniami J. A. – S., która początkowo zeznała, że powodem dla którego rodzice ukrywali korespondencję była ciąża w późnym wieku ((...) lat). W dalszej części świadek zeznał, że sprowadził na córkę pewne kłopoty, ponieważ był pośrednikiem w zawarciu niekorzystnego kontraktu i to również był powód nieprzekazywania córce korespondencji. Sąd nie dał temu wiary, z uwagi na to, że z zasad doświadczenia życiowego wynika, że każdy dorosły, racjonalny, doświadczony człowiek znajdując się w takiej sytuacji nie ukrywałby korespondencji, w szczególności mając świadomość, iż korespondencja może być wynikiem różnych kłopotów finansowych a także, że jej ukrywanie (ignorowanie) nie rozwiąże tych problemów, a co więcej może spowodować pogorszenie sytuacji. Niewiarygodne są także twierdzenia W. A., że nadal nie oddał zgromadzonej korespondencji córce – sam świadek nie potrafił wytłumaczyć motywów takiego działania. Niemożliwe jest przyjęcie, że zachowanie świadka było bezrefleksyjne, szczególnie biorąc pod uwagę okoliczności i wagę sprawy.

Sąd nie dał także wiary zeznaniom J. S.

w zakresie w jakim dotyczyły kwestii odbioru korespondencji. Zeznania strony w tym zakresie były bardzo niejasne – J. A. – S. nie potrafiła dokładnie wskazać, czy korespondencja była przekazana (i jeśli tak, to jaka), czy też nie. Co więcej, niewiarygodne jest twierdzenie strony, iż o tym, że organ rentowy wysyłał upomnienia dowiedziała się z zaskarżonej decyzji, ponieważ z potwierdzeń odbioru wynika, że część z tych upomnień odebrała sama J. A. – S., co zresztą w dalszej części zeznań przyznała twierdząc, że nie zareagowała na te upomnienia z uwagi na brak środków. J. S. w trakcie zeznań początkowo wskazywała, iż powodem, dla którego rodzice mieliby nie przekazywać korespondencji była ciąża w późnym wieku ((...)lat), później zaś wskazała na słabą kondycję firmy, następnie dodatkowo jako przyczynę podano operację syna (która miała miejsce w (...)roku). Treść zeznań strony (niekonsekwentnych, nielogicznych i sprzecznych z zasadami doświadczenia życiowego) w ocenie Sądu była wyrazem przyjętego w sprawie stanowiska procesowego.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie. Zaskarżoną decyzją organ rentowy stwierdził, że J. S. jest dłużnikiem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. W ocenie odwołującej należności wskazane w decyzji są przedawnione z uwagi na upływ czasu, tj. ponad 5-letniego okresu liczonego od 1 stycznia 2012 roku.

Przechodząc do przepisów prawa, w myśl art. 24 ust. 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych należności

z tytułu składek ulegają przedawnieniu po upływie 5 lat, licząc od dnia,

w którym stały się wymagalne, z zastrzeżeniem ust. 5-6. Zaskarżona decyzja dotyczy zadłużenia z tytułu: składek na ubezpieczenia społeczne za okres od października 2011 roku do października 2012 roku, składek na ubezpieczenie zdrowotne za okres od września 2011 roku do sierpnia 2014 roku, składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres od września 2011 roku do października 2012 roku (terminy płatności składek od 17 października 2011 roku do 15 września 2014 roku – szczegółowe zestawienie k. 94 akt organu rentowego).

W poprzednio obowiązującym stanie prawnym okres przedawnienia wynosił 10 lat. Od 1 stycznia 2012 roku należności z tytułu nieopłaconych przez płatników składek przedawniają się po upływie 5 lat. W myśl przepisów przejściowych (tj. art. 27 ust. 1-2 ustawy z dnia 16 września 2011 r.

o redukcji niektórych obowiązków obywateli i przedsiębiorców) do przedawnienia należności z tytułu składek, o którym mowa w art. 24 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, którego bieg rozpoczął się przed dniem 1 stycznia 2012 r., stosuje się przepisy w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, z tym że bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia

1 stycznia 2012 r. Jeżeli przedawnienie rozpoczęte przed dniem 1 stycznia 2012 r. nastąpiłoby zgodnie z przepisami dotychczasowymi wcześniej, przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu. Zgodnie

z art. 24 ust. 5b ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, bieg terminu przedawnienia zostaje zawieszony od dnia podjęcia pierwszej czynności zmierzającej do wyegzekwowania należności z tytułu składek, o której dłużnik został zawiadomiony, do dnia zakończenia postępowania egzekucyjnego. Jak zgodnie wskazuje się w doktrynie i w orzecznictwie za pierwszą czynność zmierzającą do wyegzekwowania należności należy uznać pisemne upomnienie skierowane do dłużnika, albowiem bez doręczenia upomnienia nie jest możliwe wszczęcie postępowania egzekucyjnego.

Z art. 15 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji wynika, że, co do zasady, nie może być wszczęte postępowanie egzekucyjne w administracji bez wcześniejszego doręczenia ww. upomnienia. Postępowanie rozpoczęte bez dopełnienia tego obowiązku podlega umorzeniu. Wobec czego, upomnienie to należy uznać za obligatoryjny element postępowania egzekucyjnego, bez którego egzekucja skutecznie nie może być wszczęta i prowadzona. Jest więc ono pierwszą i do tego konieczną czynnością zmierzającą do wyegzekwowania należności

z tytułu składek, skoro bez doręczenia upomnienia wszczęcie postępowania egzekucyjnego nie byłoby możliwe (Wantoch – Rekowski Jacek (red.), Ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych. Komentarz LEX 2015, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 25 lutego 2013, III AUa 1025/12, LEX nr 1293634).

W ocenie odwołującej – do przerwania biegu przedawnienia mogłoby dojść jedynie w sytuacji, gdyby wobec powódki skutecznie wszczęto postępowanie egzekucyjne z powodu niezapłaconych składek, tymczasem organ rentowy nie udowodnił i nie wykazał, aby wobec powódki w ogóle kiedykolwiek była skutecznie wszczęta egzekucja i aby powódka miała tego świadomość. W ocenie strony powodowej do przerwania biegu przedawnienia może doprowadzić jedynie zastosowanie środka egzekucyjnego, a wezwanie przedegzekucyjne zdaniem odwołującej nie jest środkiem egzekucyjnym tylko czynnością poprzedzającą zastosowanie takiego środka. Sąd nie podzielił takiego stanowiska – ustawodawca w wyżej cytowanym przepisie nie sformułował wymogu wszczęcia egzekucji ani zastosowania środka egzekucyjnego, a wskazał na „czynność zmierzającą do wyegzekwowania należności”. W takim stanie rzeczy, w ocenie Sądu, nie jest wymagane wszczęcie postępowania egzekucyjnego, a podjęcie czynności zmierzającej do wyegzekwowania i nie musi to być jednocześnie czynność wszczynająca postępowanie egzekucyjne. W ocenie Sądu Okręgowego skierowanie upomnień przez organ rentowy było pierwszą czynnością zmierzającą do wyegzekwowania należności. Warto zwrócić także na pouczenie dla dłużnika zawarte w upomnieniu, w którym określono, że należności należy wpłacić

w ciągu 7 dni licząc od dnia doręczenia upomnienia oraz że w przypadku nieuregulowania należności we wskazanym terminie zostanie wszczęte postępowanie egzekucyjne w celu przymusowego ściągnięcia należności

w trybie egzekucji administracyjnej, co spowoduje obciążenie kosztami egzekucji. W związku z powyższym także dłużnik zapoznawszy się

z upomnieniem ma pełną świadomość, że gdy nie zapłaci należności

w terminie, sprawa zostanie skierowana na drogę postępowania egzekucyjnego.

Odwołująca zakwestionowała także kwestię doręczenia upomnień, wskazując, że upomnienia odebrane przez matkę i ojca nie zostały jej przekazane. Na zasadzie określonej w art. 18 ustawy z dnia 17 czerwca

1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, jeżeli przepisy tej ustawy nie stanowią inaczej, w postępowaniu egzekucyjnym mają odpowiednie zastosowanie przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego. Zgodnie z art. 40 § 1 k.p.a. i art. 42 § 1 k.p.a. pisma doręcza się stronie, a gdy strona działa przez przedstawiciela - temu przedstawicielowi. Pisma doręcza się osobom fizycznym w ich mieszkaniu lub miejscu pracy. W myśl art. 43 k.p.a. w przypadku nieobecności adresata pismo doręcza się, za pokwitowaniem, dorosłemu domownikowi, sąsiadowi lub dozorczy domu, jeżeli osoby te podjęły się oddania pisma adresatowi.

O doręczeniu pisma sąsiadowi lub dozorczy zawiadamia się adresata, umieszczając zawiadomienie w oddawczej skrzynce pocztowej lub, gdy to nie jest możliwe, w drzwiach mieszkania. W orzecznictwie wskazuje się, że domownikiem jest krewny lub powinowaty zamieszkujący wraz z adresatem pisma w jednym mieszkaniu lub domu, niezależnie od tego, czy prowadzi

z adresatem wspólne gospodarstwo domowe. Z faktu podjęcia pisma przez dorosłego domownika i złożenia przez niego podpisu na potwierdzeniu odbioru wynika domniemanie podjęcia się przez tę osobę oddania pisma adresatowi

(wyrok NSA z 24 października 1997 r., I SA/Gd 360/97, LEX nr 44241; teza druga wyroku NSA z 14 marca 2007 r., II GSK 315/06, LEX nr 321253). Adresat pisma może obalić domniemanie doręczenia mu pisma w dniu odbioru tego pisma przez domownika, jeżeli udowodni, że mimo zastosowania zastępczej formy doręczenia pismo nie zostało mu doręczone

z przyczyn od niego niezależnych (wyrok NSA z 3 kwietnia 1996 r., SA/Ka 1312/95, LEX nr 26708). Organ rentowy dokonał doręczenia zgodnie

z przepisami k.p.a. W tej sprawie organ rentowy skierował i doręczył pięć upomnień – pierwsze upomnienie dotyczące składek od września do listopada 2011 roku oraz od stycznia do kwietnia 2012 roku zostało doręczone w sposób zastępczy dorosłemu domownikowi – matce J. A. – S. w dniu 22 czerwca 2012 roku. Strona w przedmiotowym postępowaniu nie udowodniła, że pismo nie zostało jej doręczone. Przede wszystkim, jest to korespondencja sprzed okresu ciąży, której początek był

w lipcu 2012 roku w związku z czym twierdzenia i argumentacja strony

o przyczynach „ukrywania” korespondencji nie odnoszą się do tej sytuacji. Kolejne upomnienie, dotyczące składek za okres od maja do czerwca 2012 roku zostało doręczone adresatowi – J. A. – S. w dniu 20 sierpnia 2012 roku. Następne upomnienie, dotyczące składek za okres od lipca do sierpnia 2012 roku zostało doręczone dorosłemu domownikowi – ponownie matce J. A. – S. w dniu 8 października 2012 roku. Sąd nie dał wiary zeznaniom strony i świadka W. A. o tym, iż korespondencja nie została przekazana i miała być schowana do szuflady. Doręczenie pisma w powyższym trybie staje się skuteczne w chwili, w której pismo odbierze osoba wskazana w tym przepisie. Strona nie zdołała zdaniem Sądu podważyć skuteczności doręczenia. Kolejne upomnienia, dotyczące składek za wrzesień i październik 2012 roku zostały odebrane przez adresata – J. A. – S. w dniach 29 października 2012 roku i 9 stycznia 2013 roku.

Reasumując, w ocenie Sądu skierowanie przez organ rentowy do strony upomnień stanowiło pierwszą czynność zmierzającą do wyegzekwowania należności z tytułu składek. Dłużnik został o tym prawidłowo zawiadomiono poprzez doręczenie do rąk adresata, a także doręczenie zastępcze. W konsekwencji, doszło do zawieszenia biegu terminu przedawnienia, w związku z czym podniesiony zarzut przedawnienia nie był zasadny.

Skoro ubezpieczona nie kwestionowała wysokości ustalonych przez organ rentowy w zaskarżonej decyzji zaległości składkowych, a zarzut ubezpieczonej o przedawnieniu tych należności składkowych okazał się bezzasadny, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie, o czym orzekł w punkcie 1. wyroku.

W punkcie 2. wyroku orzeczono o kosztach zastępstwa prawnego na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSO Ewa Milczarek